

G E S T I Ó E M P R E S A R I A L

Més eleccions

MODEST GUINJOAN / JOSEP MARIA LLAURADOR

Consulting Barcelona Economia

Avui vivim una nova cita electoral; ara, al Parlament espanyol. Com que no és qüestió de trencar el pacte de la jornada de reflexió, ens cenyirem a fer consideracions sobre generalitats i, amb més contundència encara després dels estralls de Madrid, sobre la necessitat d'anar a votar, de lluitar contra el partit majoritari, que no és altre que els dels abstencionistes, atès que sempre tenen el percentatge més alt en totes les conteses electorals democràtiques occidentals. Això sol ja és significatiu. Aquests ciutadans, encara que no exerceixin el seu dret, seran governats com els altres i sota les mateixes lleis, per bé que presenten un parell d'incomoditats al poder polític.

D'una banda, ningú no sap els veritables motius de la seva renúncia. Serà desinterès envers la política i la classe política? Serà desinterès en els afers públics i socials, és a dir, pur individualisme? Serà el reflex d'una oposició convençuda a l' *statu quo* de la societat i a les seves regles? D'altra banda, tot i la seva previsible disparitat de motius, és un bon gruix de ciutadans que no seran fidels al poder que en surti escollit, sigui quin sigui. Són una bossa de descontentament en estat latent; què farien si les coses arribessin a espatllar-se tant que afectessin la seva supervivència individual o familiar? Hi ha empresaris abstencionistes, amb tot un ventall de justificacions, com

també hi ha empresaris de tots els colors polítics. Per què, si no, són festejats per totes les forces polítiques durant les campanyes electorals? Amb el respecte que mereixen totes les opcions polítiques democràtiques, a l'eix dreta-esquerra entre el qual s'han mogut tradicionalment, en aquest país, s'hi ha afegit l'eix català-espanyol, més adequat terminològicament que no pas el nacionalista - no nacionalista, tenint en compte el profund i atàvic nacionalisme espanyol de què han fet ostentació darrerament els personatges dits no nacionalistes.

La dreta i l'esquerra més centrals ja fa anys que han perdut el seu sentit original en un estat del benestar com el nostre; les polítiques difereixen ben poc i són més les formes que no pas el fons allò que les fa diferents, o bé algunes qüestions de detall en temes molt concrets. Per això ja no s'entén que un empresari hagi de ser de dretes per força, per exemple. A més, els Estats -i no cal dir les nacions sense Estat, ni recursos propis!- estan força limitats en les seves polítiques pels compromisos internacionals i les seves decisions econòmiques incideixen poc en

l'entorn globalitzat, tal com es veu en el color dels governs europeus actuals.

En canvi, l'empresari del país ja s'ha adonat que l'eix nacional -català o espanyol- comença a afectar el seu negoci. L'exclusivitat del mercat ibèric ja és un conte de vell i, per abordar-ne de

nous, cal tenir els recursos i les infraestructures necessàries i, si pot ser, l'aixeta de pas controlada. Els empresaris catalans que comptaven amb contractes exclusius de l'administració de la dictadura, que s'enriquien a costa de la negació del seu país, també han passat a la història -i tampoc no llegirien aquest diari.

La puixança de les empreses del país es produirà en el si d'un país normal, que no rebi tractes discriminatoris. L'empresari català ja sap l'abast que tenen i el grau de compromís que impliquen les promeses electorals dels partits candidats. Els ciutadans catalans -empresaris inclosos- votaran en consciència i, com ha passat en gairebé totes les darreres eleccions, segurament donaran al mapa polític del país un espectre ben diferent del que han donat a l'estat els seus veïns espanyols. Un símptoma més que es tracta d'un altre país, encara que, malauradament, sigui un país que no controla l'aixeta dels recursos econòmics, que és cap on haurien d'anar dirigides les millors energies polítiques.